

MAGYAR NŐK A NAGYVILÁGBAN

II. évfolyam - 2016 október

RÖVIDHÍREK

* TISZTELET A HŐSÖKNEK - kiállítás az 1956-os forradalom tiszteletére, 2016. október 5-31. Duna Palota, Budapest V. Zrínyi u.5.

* CSALÁDSZERVEZETEK II. KONFERENCIÁJA - 2016. október 18. Budapest, Petőfi Irodalmi Múzeum

* KOSSUTH LAJOS SZÓOKVERSENY ÉS KONFERENCIA: *A nő fegyvere a szó - nők a retorikában* 2016. november 11-12. Budapest XII. ker, Kliss János atb u.40.

Tóth Ilona

(1932 – 1957)

Tóth Ilona Gizella Budapesten, Árpádföldön született, 1932-ben. Édesapja műasztalos segéd, édesanyja tanítónő volt. A szülők 1934-ben elváltak, a kislányt anyja nevelte fel.

Az 1956-os forradalom kitörésekor csak 24 éves volt. 1951-ben érettségizett. Még ebben az évben felvették az orvostudományi egyetemre. A forradalom előtt a Péterfy Sándor utcai kórházban végezte belgyógyászati gyakorlatát. Részt vett az október 23-i tüntetésen. Két nap múlva már az *Önkéntes Mentőszolgálat* tagjai között találjuk. Társaival a harcok alatt sebesülteket szállított,

A Nemzeti Színház Budapesten 2016. október 25-én tűzi műsorára Tóth Ilonka című darabját. További információk a Nemzeti Színház honlapján: <https://nemzetiszhaz.hu/eloadas/toth-ilona>

a fegyveres csapatokat kötszerrel, élelmiszerrel látta el. Állítólag az egyik alkalommal vöröskeresztes szalagját levéve, az egyik házból kézigránáttal megcélzott egy szovjet tankot. A Szent Domonkos utcai szükségkórház irányítását magára vállalta. Itt a fekvő betegek száma 20-30 között váltakozott, az ambulánsok száma ennél valamivel kevesebb volt. A gyógyszereket, nyers élelmiszereket a Péterfy utcából szállították ide; a főzést a helyszínen kellett megoldani.

A forradalmárok közül jó néhányat Tóth Ilona felvett betegállományba, 50 főről 70-re emelve annak számát. Kezelt egy sebesült szovjet katonát is, óvta biztonságát, majd Pestújhelyre, a szovjet kórházba szállította. A szükségkórház stencilgépén röpcédulákat sokszorosított, sőt lehetőséget adott Obersovszky Gyula és Gáli József íróknak, *Élünk* című, illegális lapjuk sokszorosítására. Mindezekért 1956. november 20-án letartóztatták. Eleinte röpcédula-készítéssel és terjesztéssel, később azzal vádolták meg, hogy valójában egy kétes személyazonosságú egyén szívébe halált okozó injekciót adott. A vádiratokban foglaltak megítélésével kapcsolatban a történészek véleménye eltérő. Egyes kutatók csupán a gyilkosság tényét, míg mások a kérdéses személy létezését is kétségbe vonják. Tény az, hogy a per a sajtó nyilvánossága előtt folyt, nyilvánvalóan koncepciós perrel volt szó. Elsőrendű vádlottként mindkét fokon halálra ítélték és három társával együtt kivégezték.

1992-ben, a Pofosz képviselőjében, Wittner Mária és Horváth Tamás kérte az Igazságügyi Minisztériumtól a *Tóth Ilona-ügy* felülvizsgálatát. Az 56-os szervezetek egyes tagjai létrehozták a *Tóth Ilona Baráti Kört*, amely céljával tűzte ki, hogy a közvéleményt megismertesse az igazsággal. Egy 2000-ben hozott törvény alapján, a forradalom utáni köztörvényes bűncselekmények miatt hozott ítéleteket megsemmisítették, így a Fővárosi Bíróság, 2001-ben, semmissé nyilvánította az 1957-es ítéletet. A határozat Tóth Ilona nevét is tartalmazta.

A kompozíció három lépcsős talapzatának központi alakja Tóth Ilona. Térdre borulva, tiszta arcához emeli a lyukas zászlót, amelynek kettőtört rúdja a levert forradalomra utal. A szobor hangsúlyos motívuma a hősnő törékeny alakját védő, két, egymásba fonódó angyalszárny motívum. Belső, homorú felületükön a tollakat a reménység virágai borítják, ezek a vérből születő, új életet szimbolizálják. Az angyalszárnyak domború, lecsupaszított hátoldala pedig úgy tűnik, mintha a forradalom tűzében, lángokban égett volna. Tóth Ilona az 56-os forradalom hősnagyasszonya.

Emlékének lángja sohasem alszik el!

Az én október 23-ám 1956-ban

Nagy Lúcia Mária (Osló, Norvégia)

Az előzményeket csak nagyon röviden, ezek bizonyára ismertek olvasóinknak. Egy mondatban összefogva: a 8 éven át taró borzalmas diktatúra, ...” az istentelenség borzalmas ürességében, a jelszavak folyékony kloakkjában, a hazugságok emészthetetlen mérgében”... (Fekete István: Bauta az 1956-os ifjúságnak) egyenes eredménye volt az 1956 október 23-i békés, százezreket számláló tüntetés csodálatos kezdete Budapesten. Másnap már az egész ország együtt volt. Egy volt a célunk: Magyarország szabadsága, a szovjet csapatok kivonása.

1956 október 22-én délután lelkesedve sietett hozzánk elsőéves, műegyetemista öcsém Budáról Pestre, hogy elújságotja (barátnőmmel laktam a Nagykörúton) a Műegyetem Aulájában kezdődő nagygyűlést. Egy, kettő, három és máris úton voltunk Buda felé. Az Aula már csúrig volt diákokkal és érdeklődőkkel, több ezren lehettünk. Mindenki érezhető volt a várakozás öröme és a cselekednivágyás láza.

Este 11 órakor már készen voltunk a 14 ponttal, ami lényegileg ugyanaz volt, mint amit később a 16 pont tartalmazott. A másnapi, államilag is jóváhagyott, első, szabad (nem kommunisták által választott) demonstrációra is készültünk. A levert lengyelországi, Poznani tüntetést akartuk támogatni. Fegyelem, összetartás, békés felvonulás lett mindnyájunknak nagyon erősen a figyelmébe ajánlva ezen az estén.

A 14 pontot nem tudtuk helyben stencilezni: a rektor nem merte ezt engedélyezni. Viszont, a jelenlévő "Szabad Ifjúság" (kommunista újság) szerkesztőségi tagjai közölték, hogy náluk, a szerkesztőségben lestencilezhetjük a röplapokat. (Gondoltuk, hogy talán meg akarják lovagolni az ifjúságot, de akkor már ettől sem féltünk, hogy sikerülne nekik).

Éjszaka 12 óra körül már az ő nyomdájukban voltam a Rákóczi út és a Nagykörút sarkán egy pár műegyetemistával, és stencileztünk. Elmondtam közben, hogy az Orvosi Egyetem negyedén még mindig a DISZ az úr! "Szívesen segítünk, ha szükség van ránk, reggeltől már magyar kokárda lesz a kabátunkra tűzve!" mondták a fiúk. Közben elkészült egy megfelelő mennyiségű röplap. Ezeket hónom alá véve elkészöntem tőlük. Éjjel 2 és 3 óra között járt az idő.

Rövid éjszakai pihenés után már lázasan készülődtem a röplapok felrakására. Útközben az Ég segítségét kérve kezdtem meg ezek felrakását az Orvostudományi Egyetemen. Csodálatos, nyárutói, napsugaras reggel volt. Ébredezőben volt a nagyváros. Villamossal a Nagyváradi téri, Nőgyógyászati klinikára mentem. Itt kezdődött első, két-órás előadásunk.

Minden forrott bennem – csak éppen a szakóra programja nem. Az előadás alatt néhány sorban egy meghívót fogalmaztam: közgyűlést hirdelve meg a belgyógyászati előadás után az Üllői ut 22-i épület egyetemi termébe. Add tovább! - és körbe ment az írás.

Aztán ismét villamosoztunk – vissza a belgyógyászatra.

Hogy szerezzek segítséget a gyűléshez? Olyanokat, akik hangosan és jól tudják a célt, a DISZ (a kommunista ifjúsági szövetség) bukását és a MEFESZ megalakulását előadni, hogy a gyűlésünk sikerüljön? Egy évfolyamtársamat küldtem sebtibe a Műegyetem felé, hogy keressen 2 kokárdás egyetemistát...

És ők, mint angyali segítség jelentek meg hármasan a belgyógyászati óra végére!

A negyedórás szünet alatt, a gyűlésen, sikerült kilépnünk a DISZ-ből és akklamációval megszavaznunk a MEFESZ-t (Magyar Egyetemisták és Főiskolások Szövetsége). A gyűlés végére két tiszti iskolás, egyenruhás ifjú tisztjelölt is befutott. Hogy honnan tudták meg gyűlésünket, ma sem tudom. Közölték, hogy támogatnak bennünk, hiszen a feladatuk: „A néppel tűzön vízen át”...

Azután még a belügyminiszter, állítólag letiltotta a tüntetést - amit egy idő után ismét megengedett? - jártak a hírek szájról szájra... A rektor bezárta a kijáratot... majd kinyitotta, és fél három körül végre elindulhattunk a Kálvin tér felé, hogy csatlakozhassunk a Budáról jövő műegyetemistákhoz.

Ahogy karöltve, 8-10-es sorokban, lassan haladtunk a Kiskörúton észak felé, gyűlt körülöttünk az embertömeg. Kinyíltak az ablakok, integettek és mosolyogva, virágot dobva ránk, boldogan mindig többen lettünk. Énekeltünk, jelszavakat szerkesztettünk és skandáltunk.: *Lengyelország utat mutat, mi járjuk a magyar utat... El az orosz gimnasztjorkát, magyaroknak magyar ruhát! Magyar főnök magyar honban! Nagy Imre mi rád szavazunk! ... Ruzsik haza! ...* és így tovább. A Deák tér egyik emeleti erkélyéről nagy magyar zászlót lobogtattak felénk. Később már a lyukas zászlók - a kivágott kommunista címer nélkül - lebegtek az utcákon. Mire a Margit híd keleti szárnyáig jutottunk, már minden látható hely tömve volt emberekkel. 5 óra után a munkások tömegei is megérkeztek. A Bem tér lett volna a cél, hogy megkoszorúzhassuk a Bem-szobrot, de az ember-tenger nem tudott tovább jutni, minden hely telve volt. Lassan megfordultunk és a Parlament előtti Kossuth térre vettük az irányt.

Egy másik tömeg a Hősök tere felé ment, hogy Sztálin 8 méter magas szobrát ledöntsék. (Azt a hihetetlen boldogságot, amit ebben a szabadságban, ezekben az órákban, mi a sok százezres tömeg érzetünk Budapest utcáin, azt hiszem, hogy csak sejteni lehet, de teljesen megérteni lehetetlen).

A Kossuth tér is tömve lett. Álltunk és vártunk. Türelemmel. Nagy Imrét akartuk látni is és hallani is. Több százezer ember volt a pesti utcákon...hogyan ezt megérhettük... Mindenki testvér volt. Többször is elénekeltük a himnuszt, boldogan, és sírva. Azt is éreztük, hogy a Parlament függönyei mögött a géppuskás őrség feszülten figyel bennünket...

Végre, jó két órás várakozás után megérkezett Nagy Imre. Óvatosan, csendesen kezdte beszédét: "Eltársak!" - mire a tömeg keményen lehurrogta és ő gyorsan korrigált. Szegény, mit is mondhatott volna? Mi több százezren ő meg egyedül, gépfegyverekkel körülvéve.

Csalódottan, hirtelen az októberi este hűvös levegője engem is megérintett. Hazaszaladok egy kis kabátért, aztán jövök vissza, gondoltam. Villamosra szálltam és a Nemzetinél már otthonközelségbe voltam.

Azonban, mielőtt még hazaértem volna a villamosom már felborítva feküdt, mögötte puskaropogás...

A Bródy Sándor utca felől, ami közelünkben volt, is jött már halál muzsikája...

Kép: fortepan.hu 13708/1956 Nagy J.

Ennyit október 23-áról.

A folytatásban az öcsémre vigyáztam és a feladatom, ötünk élelmének a beszerzése, sem volt egyszerű.

Nagy Lúcia Mária szökésének történetét következő, 2016 decemberi számunkban adjuk közre!

Haynalné Kesserú Zsuzsánna (Argentína):

1956. október - Mit váltott ki a magyar Forradalom Buenos Airesben

- visszaemlékezés a 60. évfordulón -

Világos előttem, hogy mind az anyaországban élő, mind a világon szétszórott magyar testvéreink általában mennyire keveset tudnak kolóniánkról, az argentin magyarságról. Pedig e „peremvidéki szórványnak” az 50-es években virágzó élete volt, úgy társadalmi, mint kulturális szinten. Kiragadott példaként: Magyar Ház (Centro Húngaro), Magyar Színháztársaság (a legjobb budapesti színészekkel!), négy magyar hetilap (!). Így érkeztünk el 1956-ig.

A nándorfehérvári győzelem, illetőleg a Déli Harangszó 500. évfordulójára nagyszabású, kétnyelvű kiállítást rendeztek a Magyar Házban, de voltak előadások, sajtófogadások is, amelyekre a Buenos Aires-i nagy napilapok újságírói eljöttek. Részükre ismertető brossura készült spanyol nyelven: «1456-1956: A Nyugat védelmében - Miért szólnak délben a harangok?» - Osztogatták Wágner Sándor híres képét Dugovics Titusz önfeláldozásáról, levelezőlap formájában. Ismertetni, hirdetni kellett a befogadó országban Magyarország történelmi szerepét, a Nyugat és a kereszténység védelmében kifejtett évszázados harcát! Ennek elismeréseként a pápai nuncius, Mons. Zanin, a Katedrálisban a nándorfehérvári mise befejeztekor „műsoron kívül” az emigrációs magyarsághoz intézett rövid, megrázó üzenetét így fejezte be: „**Magyar anyák, magyar apák, neveljétek gyermekeiteket hitükben és nyelvükben magyarnak, mert ezzel teszitek a legnagyobb szolgálatot a kereszténységnek és hazátoknak.**”

*

És ekkor mint a bomba ütött be a Szabadságharc híre. Teljesen váratlanul érte a világot. Futótűzként terjedt el a hír, hogy Budapesten az ifjúság föllázadt a zsarnokság ellen. Akkor itt még egész friss volt az argentin forradalom emléke. Ez 1955 szeptemberében lerázta a már teljesen elviselhetetlen elfajult,

templomgyűjtogató, önkényes peronista rendszert. Nagyrészt ennek is köszönhető, hogy az argentin nép azonnal Magyarország felé fordult, őszinte részvétellel, aggodalommal figyelte az eseményeket. Haladéktalanul megindult a gyűjtés a magyar forradalom megsegítésére, de még nem volt megszervezve, hogy adományait hol adják át és kinek. Ekkor, 56. október 30-án alakult meg formálisan a "Comité de Ayuda Pro Hungría Libre", vagyis a Szabad Magyarország Segélybizottsága. A munkából az argentin és magyar társadalom széles rétegei példamutató módon vették ki részüket. A mindenkit összefogó jelszó: „A kolónia magyarságának egy feladata van: a harcoló nemzet szolgálata.” Számtalan név, de sok „névtelen” ember is, köztük jó néhány hölgy, vitte a nehéz és felelősségteljes munkának oroszlánrészét. Egy szemtanú beszámolója: „A Magyar Házban gyűjtőközpontot állítottunk fel, ahova tonnaszám érkeztek az adományok, elsősorban ruházat, takarók és gyógyszer. Mindenesetre 'válogató bizottságot' kellett bevetni, mert azért sok selejt is volt. De még így is több mint tíz óriási teherautó- rakomány ment a Vöröskereszthez, amely Bécsbe továbbította a csomagokat.”

Gyűlt a ruha, gyógyszer, pénz, ékszer. Voltak argentin hölgyek, akik lehúzták gyűrűiket, arany karperecüket és letették az asztalra anélkül, hogy neveiket megmondták volna. Óriási volt a lelkesedés! Fölvonulásokat, tömegtüntetéseket rendeztek. A szovjet követség elleni masszív tüntetést a rendőrség diszkrét távolságról figyelte. Egy akkor negyedéves magyar orvostanhallgató így számolt be:

„A szovjet gazdasági kirendeltség ellen (az Avenida Córdoba) is volt szervezett tüntetés: már három diplomáciai rendszámú autót felgyújtottunk és égett az épület bejárata is, mire 'befutott' a rendőrség - de letartóztatásokra nem került sor. A magyar nagykövetség ellen szintén terveztünk tüntetést. Bementünk a rendőrségre tüntetési szándékunkat bejelenteni. A komisszár megkérdezte, hánykor kezdjük. Hétkor, mondtam. Nos - replikált emelt hangon - mi nem tűrjük ezt a tüntetést, és nem engedélyezzük, ezért kilenckor (!) interveniálunk! Így is történt. A tüntetésünköből támadás lett: egyik vezetője én voltam. A követ autóját és még egyet felborítottunk és felgyújtottunk. Be is hatoltunk az épületbe, ahol főleg aktákat kezdtünk égetni, illetve az ablakon kihajigálni. Ekkor azonban bent, az emeletről lövöldözni kezdtek, egy argentin orvostanhallgató barátom mellett összeesett. Mi kihátráltunk, magunkkal vittük a sebesültet. Szerencsére csak comblövést kapott. A felfordulás, hangzavar általános volt. Az utcán ezrek bíztattak. Azonban előre megszerveztük, hogy 9 óra előtt eltűnünk. Úgy is lett! Én egy kapualjból figyeltem, hogy pontban 9-kor meg is jelent a lovasrendőrség. Sokáig volt birtokomban egy Lenin kép, amelyet a követség fogadóterme faláról zsákmányoltam. Itt említem meg, hogy az összes tüntetésről nagyszabású hírközlés volt az argentin újságokban: mindig az első oldalakon és kivétel nélkül a tüntetőkkel szimpatizálva.”

De voltak ennél békésebb mozgalmak is: fáklyás fölvonulás volt végig a Florida utcán, egészen a felszabadító nemzeti hős, José de San Martín (1778-1850) szobráig. Tábori misék központi helyeken, szentmise a Katedrálisban.

Az argentin társadalom legszélesebb köreiben nemcsak fölébredt, de egyre fokozódott a magyar kérdés iránti érdeklődés, lelkesedés. Nem várt mértékben sikerült megnyerni az argentin kormány messzemenő jóindulatát is, az illetékes hivatalos tényezők erkölcsi támogatását, a lakosság széles rétegeinek megmozgatásával pedig jelentős természetbeni és pénzbeli adományok gyűltek össze, amit az itteni és az Ausztriában működő karitatív szervek az otthoniak és a kimenekültek támogatására használtak föl.

Az argentin Vöröskereszt 1000 kg vért bocsátott a bécsi Vöröskereszt rendelkezésére, utóbbi azt a szabadságharc sebesült hősei számára, rendeltetési helyére juttatta. A Buenos Aires-i magyar egyetemi hallgatók fáradozásának és jó munkájának volt az eredménye, hogy az argentin ifjúság széles rétegei dolgoztak a magyar ügy érdekében. A jogi fakultás hallgatói egyetemlegesen (mintegy ötezer személy) véradásra jelentkeztek, az előlegezett vérmennyiség pótlása céljából.

Az akkori államelnök, **Pedro Eugenio Aramburu tábornok**, (akit később, 1970. június 1-jén a marxista gerilla gyalázatosan meggyilkolt), beszédet tartott és hangsúlyozta, hogy **“minden argentin szívében éljen egy kis Magyarország!”** (**)

A társemigrációk is aktívan részt vettek mind a munkában, mind a szolidaritás nyilvánításában: horvátok, lengyelek, szlovének, bolgárok, fehéroroszkok, litvánok, lettek, észték, szerbek, bosnyákok... A „Vasfüggöny mögötti emigrációk” nagygyűlésén hemzsegték az argentin újságírók. Amikor a gyűlés fénypontján behozták a magyar zászlót (közepén a lyukkal), hangos sírás volt hallható, a lengyelek és a

horvátok részéről is. Levelek százai futottak be a Segélybizottsághoz és a magyar egyesületekhez, mint megannyi tanúbizonysága az argentin nép együttérzésének. Nem csak magánszemélyek, hanem pártok és egyesületek, sőt az argentin iskolák egész sora jelentkezett, legtöbbször az összegyűjtött adománnyal együtt.

Magyar részről még kiemelendő az ifjúság működése. Elsősorban a cserkészek, lányok és fiúk, minden „jó munkából” kivették részüket: a gyűjtött anyagnak a Magyar Házba való beszállításában, szortírozásában, csomagolásában, elszállításában. Állandó futár-szolgálatot teljesítettek. Éjszakáról-éjszakára argentin barátaikkal, diáktársaikkal karöltve kommunizmus-ellenes plakátok ezreivel ragasztották tele a fővárost és környékét... Argentínában mindenkinek tudatos szívügyévé vált a harcoló magyarok sorsa...

*

Tudjuk, akkor minden hiába volt, bekövetkezett a tragikus vég. A dicsőséges, győzedelmes napok nagyon rövid ideig tartottak. Mindenki sírt Argentínában és részvétét fejezte ki a magyar barátainak. Sok kommunista eltépte a tagsági igazolványát, akár csak Franciaországban. Elérkezett november 4-e, amikor elhangzott az utolsó SOS-segélykiáltás a pesti rádióban. Az Argentínában élő magyarok és az argentinok kétségbeesve, tehetetlenül nézték, miként árulta el az „Amerika Hangja” rádió és az egész szabad világ a szabadságukért küzdőket, **köztük a sok fiatal, gyermeket, akik természetesen ugyan kicsik, hősiességben viszont óriások voltak.** November 4-e után még sokáig gyászmiséket mondtak a hős magyar nemzetért és az elesett, névtelen „srácokért”.

Emléktáblák Budapesten a Corvin közben

* _ * _ *

(*) A fenti írás 1986-ban, a 30. évfordulóra a kanadai Krónikában megjelent cikkemnek átdolgozott változata.

(**) “En cada corazón argentino debe haber una pequeña Hungría”.

Impresszum

Magyar Nők a Nagyvilágban –
elektronikus levél formájában
készült kéthavi hírlevél. Felelős
kiadó: Ékes Ilona - szerkesztő:
Martony Ágnes

Ergo Európai Regionális Szervezet
1052 Budapest, Kálvin tér 5. fszt.8.
www.ergo-net.hu

email: info@ergo-net.hu

Kedves Olvasóink!

Észrevételeiket, hozzászólásaikat, tudósításaikat szeretettel várjuk a kiadóba: info@ergo-net.hu. Kéthavonta megjelenő, egy-egy téma köré rendeződő számainkba szeretnénk ezekből megjelentetni számosat.

Várjuk írásaitokat!

Istenem segíts meg!

Október 18. az emberkereskedelem elleni küzdelem európai napja

Az alábbiakban Csapó Emma 2016. október 8-án a Budapesti Józsefvárosi templomban az Irgalmasság témájában tartott konferencián elhangzott előadásának szerkesztett változatát közöljük

Mindig örömmel jövök ebbe a templomba, ahol olyan nagy fordulat állt be az életemben. Itt lehettem hitoktató 10 éven keresztül, itt ébredt fel bennem a vágy, hogy megpróbáljak segíteni azokon, akikről már lemondunk, vagy korábban úgy gondoltuk, hogy maguk választották nehéz sorsukat és fel sem merült bennünk, hogy segítségre van szükségük.

Nagy katolikus családban születtem, természetes volt az ima, a templombajárás, sorsunk türelemmel viselése, egymás segítése. Egyik nagynéném a faluban minden szegény gyereknek a keresztanyja lett, és mindegyik anyukájának varrt egy ruhát ajándékba. Apai nagyanyám segítette a megesett lányokat, a falu szegényeinek házat adtak és a falu látta el, etette azokat akik nem tudtak magukról gondoskodni. Volt egy szociális missziós nővér nagynéném, aki hittanra, imára tanított minket. Ő mondta nekem, hogy jól tanuljam meg a hittant, tudjam, mert majd én fogom tanítani. Ez a figyelmeztetés csak a rendszerváltás idején jutott az eszembe, akkor kezdtek arról beszélni, hogy most majd járhatnak a gyerekek hittanra, újra lesz hitoktatás. Na de ki fog tanítani? Akiket ismerek, mindannyiunknak nagyon hiányosak voltak a vallási ismereteink. Ahogy lehetett beiratkoztam a teológiára. Több szempont is vezetett. Szerettem volna tudni, valójában amit eddig tudok a vallásomról, hitemről, Jézusról abból mi az igaz? Tudni szeretném, valóban mi az igazság.

A tanítás is igen vonzott. Jézusról tanítani, szépre, jóra, szeretetre. Igen vágytam egy olyan életre, ahol szeretik, segítik, megbecsülik egymást az emberek. Egy jobb, szebb, értelmesebb életre vágytam. A rendszerváltáskor azt hittem minden meg fog változni. Hirtelen mindenkiről kiderült, hogy vallásos, ha csak rövid ideig is tartott ez a felbuzdulás.

A Tolnai Lajos utcai iskolában kezdtem tanítani. Itt találkoztam először a cigánysággal, a bűnözéssel, a prostitúcióval. És itt tapasztaltam meg, hogy elfogadják, szeretnek a cigányok, mert látták, hogy szeretem a gyerekeiket. Látogattam őket, jártam az utcákat, tapasztaltam, új világot, eddig ismeretlen életformákat ismertem meg.

A szemem láttára lettek a kislányokból prostituáltak, a fiúk pedig azt írták a dolgozatukba, hogy milliomosok lesznek és stricik. Az utcán, a templom körül is, mindenütt állt a sok-sok lány. Egyik tanítványomból is prostituált lett. Elmondta, hogy ezt nem ő választotta, nem is akarja, de nem tud ezen változtatni. Aki kiállította, az anyja, még éjszaka is őrizte, egy kocsiiban ült, míg a lánya az utcán majdnem megfagyott. Addig nem mehetett haza, amíg a kitűzött összeget meg nem kereste.

Egy prostituált a társadalom legmegvetettebb tagja, mert elsősorban nő (hogyan tehet egy nő ilyet?) mert ez egyedül a saját választása, gondolják, nem látják a mögöttük álló férfiakat (akiket senki nem ítél el). Ők azok, akik igénybe veszik a szolgáltatásaikat, akik elveszik a pénzüket, akik kiállítják őket az utcára, akik kiviszik őket külföldre és eladják őket, akik aztán végképp nem veszik figyelembe, hogy nem munkaeszközök, hanem élő, érző emberek, akiket megillet a szabadság, az emberi méltóság. Akiket Isten saját képmására teremtett, a férfi társának, nem pedig a rabszolgájának, vagy élvezeti tárgyának.

A prostitúció igen összetett probléma, már a gyermekkorban kezdődik. Csak azokból a lányokból lesz prostituált, akiknek kevés az önbizalmuk, akik kevés szeretetet és figyelmet kaptak. Valaki felfigyel rájuk, hiszen a kerítők, a stricik hamar észreveszik, hogy egy lány bizonytalan, elkeseredett, esetleg védtelen is. Kicsit megdicsérik, ajándékokat kap, és sok-sok fantasztikus ígéretet. Mindent elhisznek ezek a lányok, hiszen most végre valaki kedves hozzájuk. Aztán már nincs visszaút. A szakirodalom azt mondja, hogy egy hónap alatt valakit annyira tönkre lehet tenni, hogy utána már nem is tud szabadulni. Annyiszor megfenyegetik, megverik, éheztetik, megerőszakolják, hogy bármit megtesz, csak egy kicsit ne üssék-verjék. Akkor félelmet keltenek benne, hogy elhiszi, megölik a családját, a gyerekeit, sőt őt magát is, ha segítséget mer kérni. A lányok ezt el is hiszik, hiszen számtalan példát láttak erre. Senki nem tud azokról a lányokról, akik soha nem térnek haza. Melyik börtönben, kórházban, vagy az út mellett halnak meg. Rengeteg fizikai és pszichés betegséget kapnak. Depressziósak és pánik betegek lesznek, memória és személyiség zavaruk lesz.

Jártunk konferenciákra, mi is szerveztünk ilyeneket, képeztük magunkat, kerestük a megoldást. Megnéztünk külföldi segítő szervezeteket. Nekünk is voltak irodáink, amik rendre megszűntek a ha véget ért a támogatás.

Közben azért arra rájöttünk, hogy mi magunk is mennyi mindent tehetünk, a hivataloktól, a támogatásoktól függetlenül. A személyes kapcsolatok, a találkozások, azok amik a legtöbbet tudnak segíteni a lányoknak. Meglátogatjuk őket, ahol éppen vannak. Az utak szélén. Meglátogatjuk a kórházban, a börtönben. Megkeressük a nevelőintézetekben. Van egy fiatal pap munkatársam, akivel az utcán álló lányok mellett imádkozunk, rózsafüzért, imákat viszünk nekik, mert csak azok a lányok tudták abba hagyni, akikkel nagyon sokat beszélgettünk, akik aztán megtértek. Sok-sok embernek a munkájába, idejébe és szeretetébe került egy-egy lány megmenekülése.

Mi mit tehetünk mi, egyszerű emberek?

Elsősorban a megelőzés a legfontosabb. Hogy a családok jobban vigyázzanak a lányokra. Hogy szeressék, védjék, óvják őket. Nemcsak fizikailag, hanem a lelküket is. Nézzük meg kikkel barátkoznak. Lássák, hogy anya apa szeretik egymást. Fontos, hogy hogyan öltözködnék, hova járnak, kikkel barátkoznak.

Másodsorban, kulcsszereplők, a férfiak, azok akik igénybe veszik a "szolgáltatásokat". Ha ők nem akarnák, vennék igénybe, nem lenne prostitúció. Nagy visszatartó erő a férfiak megbüntetése, számtalan országban jól működik.

A prostitúció megelőzése és az áldozatok rehabilitációja tehát mindannyiunk felelőssége és kötelessége. Ne menjünk el szórtan a jelenség mellett!

Csapó Emma munkásságáról bővebben a 2015 szeptember-októberi számunkban olvashatnak. A kiadvány a www.ergo-net.hu linken olvasható.

ÁLARC NÉLKÜL

Ezzel a címmel tartottunk női konferenciát a több, mint 3000 résztvevőnek 2016. október 1-2.-án a Jégcsarnokban. Minden korosztály képviselve volt a fiatal kamaszoktól a nagymamáig. A szervező csapat tagjai saját életükben és környezetükben is megfigyelték, hogy álarccal védekezünk, amikor azt tapasztaljuk, hogy képtelenek vagyunk megfelelni a számtalan irányból érkező elvárásoknak. Szeretnénk okosabbnak, rátermettebbeknek, jobbaknak tűnni, mint amilyenek valóságban vagyunk. Ezért kapcsolataink felületesebbek lesznek, mivel leplezzük kudarcainkat, hiányosságainkat, régebbi vagy újabb sebeinket, fájdalmainkat.

Azt kértük meghívott előadóinktól, hogy őszintén beszéljenek erről a jelenségről saját életpéldájukon keresztül, miközben megosztják a Biblia örök érvényű igazságait is.

Linda Dillow, amerikai származású előadó, korábbi konferenciáinkról (2002-ben a Kongresszusi Központban, 2005-ben a Debreceni Főnix Csarnokban) és könyvein keresztül is sok magyar nőnek kedves „ismerőse”. Linda 15 évig lakott családjával együtt Európában, amikor sok időt töltött hazánkban és a környező országokban is. Könyvei közül 7 jelent meg magyar nyelven, igen magas példányszámban.

Linda elhívta magával Darlene Kordic írónőt, aki „álarc nélkül” beszélt sok nehézségről, melyet súlyosan autista lányának nevelése okoz, saját krónikus betegsége mellett.

A fiatal kanadai származású Jessica Crisp őszinte szavai legtöbb résztvevő szeméből könnyeket csalt elő. Őszintén elmondta, hogy kislány korában családon belüli erőszak áldozata lett, majd fiatal éve elején saját édesapja adta el emberkereskedőknek. Alig járhatott iskolába, szinte teljes bezártságban, kiszolgáltatottságban élt. Gyűlölte az embereket, gyűlölte az egész világot. Többször kísérelt meg öngyilkosságot. Néhány éve sikerült átszöknie az USA-ba, ahol egy védett házban menedéket talált. Itt ismerkedett meg a Dillow házaspárral, akik ötödik gyermeküként családjukba fogadták. Ekkor kezdődött el az a csodálatos folyamat, melynek során átélte Isten feltétel nélküli szeretetét, és megtapasztalta, hogy sebekkel teli múltja nem határozza meg jövőjét, melyet Jézus kezébe tett le. Másfél éve boldog feleség férje oldalán, aki minden igyekezetével igyekszik bepótolni azt, ami kimaradt Jessa korábbi éveiből. Aki most látja ennek a fiatal nőnek boldog mosolyát, nem is sejtí, hogy miből szabadult. *(Írásunk folytatása a 10. oldalon található!)*

„Összetartozásunk hídja Észak-Amerika és az óhaza között” címmel valósult meg programsorozat Kanada számos városában és az USA-ban

Józsa Judit kerámiaszobrász tudósítása

A Magyarokért Kanadában Egyesület szervezésében, a Józsa Judit Művészeti Alapítvány közreműködésével, az Emberi Erőforrások Minisztériuma támogatásának köszönhetően, a fenti címmel konferenciára került sor 2016. szeptember 2-4. között, az Ontario-i Kitchener-Waterloo-ban. A tudomány területén dolgozók, a magyar iskolák tanítói, segítői, a magyar egyházak és a média képviselői tanácskoztak örökségünk, magyarságunk megtartása, továbbvitele, megerősítése reményében és szándékával.

A résztvevők Takács Katalin, a Magyarokért Kanadában Egyesület elnökének köszöntője után, szekciókban kezdték meg a munkát. Az egyházi szekció Nt. Vass Zoltán, a torontói Első Református Egyház lelkészének vezetésével a 21. század társadalmának kihívásairól, elvárásairól, az egyházak küldetésének tisztázásáról és kommunikálásáról tanácskoztak. Arra is keresték a választ, hogyan viszonyuljon az egyház a társadalmi változásokhoz.

Csanaky Bettina, a Balassi Intézet munkatársának segítségével a magyar iskolák tanárai arra keresték a választ, hogy miképpen lehet a gyerekek érdeklődését a magyar kultúra és nyelv iránt minél jobban felkelteni. Másik nagy téma volt az volt a pedagógusok szekcióülésén, hogy hogyan lehet egy-egy ünnepre műsortervet elkészíteni. Ehhez is hasznos tanácsokat, ötleteket kaptak Bettinától.

A média képviselőinek szekcióülésén a Kanada több tartományából és az USA-ból érkezett résztvevők megismerkedtek egymással és az együttműködés elősegítését, bővítését szolgáló javaslatokról tanácskoztak. Többek között létrehoznak egy közös Facebook oldalt, így az aktuális híreiket megosztva, még szélesebb körben tudják olvasóikat, követőiket tájékoztatni, ezzel is erősítve az észak-amerikai kontinens magyarjainak összetartozását.

Plenáris ülésen „Az óperenciás tengeren túl. Magyar identitás a diaszpórában” címmel tartott előadást és mutatta be nemrég megjelent könyvét Dr. Bába Szilvia. Vajon ma is érvényes a „nyelvében él a nemzet”? Mit is jelent magyarnak lenni, magyarnak maradni a tengeren túl? Lehet-e valakinek két hazája? Kettős identitás – létezik? Miként őrizhető meg, alakítható ki a

magyarságtudata annak a fiatalnak, aki Amerikában, Kanadában vagy Ausztráliában született, születik... Akinek tehát nem Magyarország a hazája, ám elődein, kulturális és szellemi örökségén keresztül kötődik, kötődni akar. Melyek voltak és melyek napjainkban az etnikai azonosságtudat megnyilvánulási, megélési terei, lehetőségei? Ezeket a kérdéseket tárgyalja könyve és erről hallhattak a konferencia résztvevői egy összefoglalást.

Haáz Sándor zenetanár, a Szentegyházi Gyermekefilharmónia vezető karmestere videófilm segítségével mutatta be a kórust és a kiváló nevelő-oktató és magyarságmegtartó munkát. Továbbá megosztotta velünk azt a tervet, ötletet, hogy 2017-ben fennállásának 150. évfordulóját ünneplő Kanadát 150 erdélyi gyermek köszöntse gyönyörű énekhanggal.

Ugyancsak a plenáris ülésen tartottam én magam is „Magyar örökség” címmel vetített-képes előadást. A magyar nemzeti művészet képviselőjeként és a Magyar Kultúra lovagjaként is rámutattam arra, hogy **magyar örökségünk, történelmünk, hagyományaink, kultúránk és erényeink ismerete és szeretete nélkül olyanok vagyunk, mint egy fa, gyökerek nélkül.**

A magyar nemzet erényeit domborműveken mutattam be, továbbá a *Magyar nyelv – Anyanyelv, Magyar Lélek* szoborkompozíciók bemutatása mellett sor került a *Magyar család* kompozíciójának kiemelésére is. Mert mit ér a magyar örökség, ha nincsenek magyar családok, nicsenek magyar gyerekek.

Józsa Judit kerámiaszobrász a *Patrona Hungariae* című alkotásával

Ősi kultúránk, a hagyományaink, népművészetünk a magyar örökség részét képezik és csak úgy maradhatnak fenn, ha vannak magyar családok, ha vannak magyar gyermekek. A családban öröklődik a hagyomány, itt formálódik a lélek és a nemzettudat is...

A konferencia zárónapján részt vettünk a Torontói Első Magyar Református Templomban, Nt. Vass Zoltán lelkész által tartott istentiszteleten.

A programsorozat részeként kulturális műsorra is sor került. *Fehér Nóri* énekes, *Gáspár Álmos* hegedűművész, a Kormorán Együttes tagjai, *Gulyás Ferenc* népzeneész és *Babos Alpár* néptáncos „Örökség” című összeállítása Welland, Kitchener-Waterloo, Toronto, Windsor, Montreal, Ottawa és Chicago magyar közösségei körében nagy sikert aratott. Ezekon a találkozókön sajnos jómagam már nem lehettem ott, ám Dr. Bába Szilvia, a Józsa Judit Művészeti Alapítvány kurátora, saját könyvének rövid ismertetésén túl, bemutatta a Józsa Judit Művészeti Alapítvány céljait: **kulturális tevékenység a társadalmi tudatosság és szerepvállalás, a magyar örökség, a nemzeti érték- és identitástudat, valamint a hazaszeretet és összetartás erősítése érdekében határon innen és túl.**

A Józsa Judit Galéria és Józsa Judit Művészeti Alapítvány munkájáról szóló további beszámolót következő 2016. decemberi számunkban olvashatják. További információk a <http://www.jozsajudit.hu> oldalon találhatóak.

folytatás a a 8. oldalról

ÁLARC NÉLKÜL - konferencia

Előadás és Könyvbemutató

A Szent István társulat gondozásában megjelent Joseph Nicolosi és Linda Ames Nicolosi könyve "A *homosexualitás megelőzése - Útmutató szülőknek*" címmel.

A könyv megjelenéséhez kapcsolódóan Joseph Nicolosi előadást tartott 2016. szeptember 24-én a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán. A kiadvány a kiadótól az alábbi linken <http://szitkonyvek.hu/termek/4165> megrendelhető.

Előadóink őszintén beszéltek az alábbi témákról:

- panaszkodás helyett megelégedettség, hála
- fiatal lányok integritása (erkölcsi tisztasága)
- intimitás a házasságban
- bensőséges kapcsolat Istennel

A leszbikuság kényes kérdése is szóba került.

Magyar tanúságtevőink élettapasztalatai szépen alátámasztották vendég előadóink mondanivalóját.

A konferencia végén lehetőség nyílt arra, hogy aki bűneit, mulasztásait meg akarta bánni, ezt a vágyát ki is fejezhette. Vasárnap reggel minden résztvevő kapott egy papír álarcot, amire ráírhatta életének azokat a területeit, ahol nem a valóságot mutatta önmagáról, és ahol változásokra vágyott. Fiatal önkénteseink összegyűjtötték kosarakba ezeket a megírt álarcokat, és a pódiumon „megépített oltárba” szórták.

A konferencia anyaga hamarosan felkerül a www.lindadillowkonferencia.hu weboldalra.

A szervezők nevében:

Kovács Gézáné Ildikó (Linda Dillow könyveinek fordítója)

